

Οδοιπορικό στην Αμερική και η τρίτη Βιομηχανική Επανάσταση

(σε ασύνδετο σχήμα)

Αυτή τη φορά το οδοιπορικό μου δεν είναι SAFARI στην Κένυα ή κρουαζιέρα στην Καραϊβική... Είναι η επίσκεψή μου σε νοσοκομείο της Νέας Υόρκης όπου νοσηλευόταν ο αδερφός μου. Το νοσοκομείο στην Αστόρια χτισμένο



εδώ και πενήντα χρόνια (ιδιωτικό αλλά καλύπτει όλες τις ασφάλειες καθώς επίσης και την κρατική) περιθάλπει όλων των κατηγοριών ασθενείς, σε δωμάτια για δύο μέχρι έξι ασθενείς.

Οι εγκαταστάσεις δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, αφού είχε μόνο δύο ασανσέρ τα οποία μετέφεραν μαζί με τους ασθενείς και τους επισκέπτες.

Η διαφορά από τα δικά μας είναι στην οργάνωση και την εκπαίδευση του προσωπικού.

Γράφει ο
Byron Tomazos
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: byron.tomazos@
watsila.com

Καταρχήν όλο το προσωπικό είναι με το χαμόγελο στα χείλη και ενδιαφέρον για τους ασθενείς, κάθε νοσοκόμα είχε από πέντε έως εννιά ασθενείς.

Δίπλα στον αδερφό μου έφεραν έναν ασθενή από την Ινδονησία, πρέπει να ήταν από τα προγράμματα Welfare (κοινωνική πρόνοια, είναι πολύ οργανωμένο στην Αμερική), πολύ φτωχός ίσως μετανάστης, είχε μόνο δύο δόντια και ήταν περίπου 45 ετών. Ήταν μόνος, του έδειξαν τόσο ενδιαφέρον σαν να ήταν κάποιος υπουργός δικός μας στα νοσοκομεία μας, το ίδιο έκαναν με όλους τους ασθενείς και τους επισκέπτες.

Εκτός από τους νοσοκόμους υπήρχε και μία προϊσταμένη καθαριότητας που περνούσε να δει αν οι καθαρίστριες έκαναν καλά τη δουλειά τους, οι κοινωνικοί λειτουργοί, ανά δύο σε κάθε όροφο, συνήγορος ασθενών που περνάει και συζητάει με τους ασθενείς και με τους επισκέπτες - π.χ. μαζί μου συζητήσε δύο φορές σε 8 ημέρες και με ενημέρωσε πως να χειριστούμε περαιτέρω τον ασθενή και τι είναι το καλύτερο μετά, τι προσφέρει η ασφάλεια και το κράτος στο σπίτι, μία νοσοκόμα συνοδεύει τον ασθενή σπίτι βλέπει το περιβάλλον και γράφει τι θα χρειαστεί ο ασθενής, υπάρχει και κατ'οίκον βοήθεια (είναι τρομερά οργανωμένοι).

Παντού σχεδόν υπάρχει συσκευή για απολύμανση των χεριών, δεν υπήρχαν τουαλέτες στα δωμάτια, ήταν έξω στους διαδρόμους για ασθενείς και επισκέπτες.

Στη ρεσεψιόν υπάρχουν δύο καρτέλες επίσκεψης για κάθε ασθενή, δεν μπορεί να έχει στο δωμάτιο του περισσότερους από δύο επισκέπτες και στο desk της reception υπάρχει βιβλίο εθελοντών, ήταν γεμάτο από ονόματα, το άνοιξα από δημοσιογραφική περιέργεια και ο receptionist μου έβαλε χέρι, μου λέει αν θέλεις να γραφτείς ok, αλλά δεν μπορείς να το ξεφυλλίζεις είναι εμπιστευτικό...

Αυτό είναι το πιο σοβαρό που λείπει στην Ελλάδα, ο **εθελοντισμός**. Θυμάμαι παλιά όταν ήμουν στην Αμερική και πήγα για κάποιες εξετάσεις σε ένα νοσοκομείο, τότε νέος, μόλις μπήκα με έβαλαν σε ένα καρτοσάκι, γιατί απαγορευόταν να περπατήσουν οι ασθενείς. Είχε ευθύνη το νοσοκομείο για μένα και με έσπρωχνε μία πολύ ηλικιωμένη κυρία που στεκότανε ίσα ίσα στα πόδια της. **Ήταν εθελόντρια...**

Ο χειρουργός γιατρός ήταν Ινδός και ο οικογενειακός γιατρός Έλληνας (υπάρχουν πολλοί Έλληνες ε-

πιστήμονες στην Αμερική), αυτοί παρακολουθούσαν τον ασθενή και μας ενημέρωναν και αυτοί με τον ίδιο ενδιαφέρον και σχολαστικότητα όπως το υπόλοιπο προσωπικό, χωρίς φακελάκια... Όμως το προσωπικό και οι γιατροί αμείβονται ικανοποιητικά.

Μία ημέρα ήρθε ο παππάς της енορίας ο οποίος έκανε προσευχή και τους κοινωνήσε. Και αυτός νέος, αλλά με μία φυσιογνωμία γεμάτη καλοσύνη και συμπόνοια! Περνάει δυο φορές την εβδομάδα από το νοσοκομείο της Αστόρια όπου μένουν πολλοί Έλληνες, άραγε υπάρχουν δικοί μας παπάδες που έχουν ωράριο στα νοσοκομεία μας;

Πήγα και στην εκκλησία την Κυριακή, η λειτουργία κανονικά στα ελληνικά, σε αυτήν ούτε το ευαγγέλιο δεν ήταν στα αγγλικά, γεμάτη από ομογενείς που παρακολουθούσαν τη λειτουργία με ευλάβεια. Οι ψάλτες πολύ καλοί, φαίνεται να έχουν μουσική παιδεία, το μικρόφωνο μακριά από το στόμα τους, όχι σαν υψίφωνοι σε όπερα αλλά με χαμηλών τόνων χωρωδία. Ο παππάς, ο ίδιος πολύ καλός, αρκετοί κοινωνήσαν. Το κύρηγμα πολύ απλό και προσεγμένο. Έβγαλαν δυο δίσκους και στην έξοδο είχαν ακόμη δύο πανέρια για χρήματα (αυτό δεν μου άρεσε πολύ για να είμαι ελίκρινης).

Οι δύο αδερφές του πατέρα μου, μετανάστευσαν το 1922, η μία ανέβηκε ψηλά κοινωνικά και οικονομικά η άλλη μέτρια αλλά και αυτή σπούδασε τα παιδιά της και όλοι ανήκουν στο υψηλό κοινωνικό επίπεδο. Της πρώτης όμως τα παιδιά ανέβηκαν ψηλά, ο εξάδελφος μου μεγαλοδικηγόρος με 45 δικηγόρους υπαλλήλους και τρεις φορές γερουσιαστής στην APIZONA, υπάρχουν και άλλοι ελληνικής καταγωγής γερουσιαστές.

Ένα παιδί που είχαμε κοπέλι στο σπίτι μας στη Χίο, από φτωχή οικογένεια, έμενε μαζί μας, τον έστειλε ο πατέρας μου στην Αμερική, άρχισε από εστιατόρια, πήγε σε σχολή κομμωτικής και έκανε το μεγαλύτερο κουρείο στο Σικάγο με 45 υπαλλήλους και μετά πήγε σχολείο και έγινε developer (κατασκευαστής), έφτιαξε ένα τεράστιο συγκρότημα και πολλές boutiques στην Αμερική.

Μια ξαδέερφή μου, και κουμπάρα, την επισκέφθηκα στη Ν. Υόρκη, μας πήγε ο εξάδελφος μου Στέλιος, με το αυτοκίνητο, αυτός δουλεύει για μια εταιρεία ακινήτων, ο πατέρας του τορναδόρος αλλά πολύ καλά εγκατεστημένος και αυτός, με δύο building (σημαίνει πολυκατοικίες με 5 τουλάχιστον διαμερίσματα η κάθε μία).

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δούλεψαν σκληρά και κάνανε μεγάλες περιουσίες και τα παιδιά τους τα έστειλαν στα καλύτερα σχολεία. Η Αμερική σίγουρα δίνει δυνατότητες σε αυτούς που θέλουν να δουλέψουν.

Οι περισσότεροι Έλληνες έχουν τουλάχιστον ένα building, μία πολυκατοικία, με πολλά διαμερίσματα τα οποία τα νοικιάζουν και μένουν σε ένα από αυτά, τα ενοίκια τουλάχιστον στη Νέα Υόρκη (Αστόρια όχι Μανχάτταν) είναι υψηλά \$2500 για ένα τεσσάρι.

Το σπίτι της ξαδέερφής μου είναι στο Brooklyn κοντά στη θάλασσα, απέναντι από αυτό υπάρχει ένα μεγάλο μπλοκ κτιρίων, το οποίο ανήκει σε μακρινό εξάδελφο μας, αυτός ξεκίνησε από μπογιατζής, πάμφτωχος και έχει τώρα χίλια διαμερίσματα, τεράστια περιουσία όπως και πολλοί άλλοι Έλληνες (φυσικά υπάρχουν και λίγοι γλεντζέδες που τα ξεδεύουν), λέω του Στέλιου του γιου της, τι γίνεται με τους Εβραίους, μου λέει στην Ελλάδα λένε πολλά χωρίς να έχετε εμβαθύνει, φυσικά υπάρχει μια ΕΛΙΤ Εβραίων αλλά και εμείς είμαστε ΕΛΙΤ επίσης. Φυσικά ένα μικρό ποσοστό Εβραίων επηρεάζει ειδικά το real estate αλλά γενικά στην πολιτική της χώρας πολύ λιγότερο από όσο εσείς νομίζετε, το ίδιο μου είπε και ο

ξάδερφός μου ο Γερουσιαστής: Έχετε πολύ λανθασμένη εικόνα της Αμερικής, είναι βέβαια πολύ Αμερικανός, η Αμερική δεν πέφτει, κοίτα μου λέει η General Motors επανήλθε, οι τράπεζες επέζησαν, και βρισκόμαστε στο στάδιο της ανάκαμψης, όλοι οι μισθοί στην Κίνα αυξάνονται 20% το χρόνο και ορισμένες παραγωγές θα έρθουν πίσω στον ανεπτυγμένο κόσμο, τώρα αρχίζει η τρίτη βιομηχανική επανάσταση στην οποία η Αμερική θα πρωτοστατήσει.

Ως γνωστόν η πρώτη βιομηχανική επανάσταση έγινε το 17ο αιώνα στην Ευρώπη κυρίως με την βιομηχανία textile/πλεκτών. Η δεύτερη έγινε το 1920 στην Αμερική με την Ford στη μαζική παραγωγή αυτοκινήτων και η τρίτη γίνεται τώρα ψηφιακά (digital) και πολλές επιχειρήσεις θα γυρίσουν πίσω στο Δυτικό κόσμο, ευελπιστούμε και για την Ελλάδα, γιατί το μοντέλο ανάπτυξης της τρίτης βιομηχανικής επανάστασης στηρίζεται περισσότερο στο Individual Contributor (ατομική συνεισφορά), για αυτό όμως θα μιλήσω στο επόμενο άρθρο που θα γράψω.

Επικρατεί μου λέει η νοοτροπία στην Ελλάδα ότι έχουμε άγνοια, ο Στέλιος έρχεται συχνά, ότι εμείς και γνωρίζουμε τα του κόσμου και της Ευρώπης, ίσως οι παππούδες να μην ήξεραν, εμείς όμως η νέα γενιά στο ίντερνετ διαβάζουμε τα πάντα. Πχ. εγώ και οι φίλοι μου διαβάζουμε δύο εφημερίδες Γαλλικές μία σοσιαλιστική και μία δεξιά, καθώς και την Spiegel τη Γερμανική, πέραν των Αμερικανικών καθημερινών. Δεν είμαστε όπως νομίζεται τα Αμερικανάκια.

Αυτή λοιπόν είναι η εικόνα της τρίτης-τέταρτης γενιάς των Ελληνοαμερικάνων, καλά ο εξάδερφος μου ο γερουσιαστής (senator) πέρσυ που ήλθε στη Ελλάδα με έβαλε στη θέση μου σε πολλά θέματα που είχα τελικώς λανθασμένη άποψη.

Σίγουρα είναι μία υπερδύναμη και το δικό του ισχυρό περνάει, υπάρχουν όμως και πολλά που πρέπει να γνωρίζουμε όπως τα βλέπουν εκείνοι. Οι Γερμανοί λένε ότι αυτός που έχει τα πιο μεγάλα κνόμια έχει το δικό μαζί του αυτό ισχύει πάντα με τις μεγάλες δυνάμεις.

Σίγουρα είναι αρκετά προχωρημένοι σε πολλούς τομείς, και έχουμε να μάθουμε αρκετά πράγματα από αυτούς όπως και αυτοί από εμάς γιατί κληρωνώσαμε έναν πολιτισμό, ήθη και έθιμα, τη γλώσσα μας, η οποία είναι η μόνη που μπορεί να επικοινωνήσει με τους computers, έχουμε πολλούς επιστήμονες στην μοντέρνα τεχνολογία, αφού εξάγαμε 1,5 δις ι.τ. έχουμε ορυκτό πλούτο, ναυτιλία, τουρισμό κ.α. και χρειαζόμαστε να επαναφέρουμε την αυτοπεποίθησή μας σαν λαός, αυτό πιστεύει και η μοντέρνα γενιά των Ελληνοαμερικάνων, αυτοί πολλές φορές είναι πιο Έλληνες από εμάς, έχουμε μπροστά μας την Τρίτη βιομηχανική επανάσταση που σίγουρα θα έχουμε σαν Έλληνες γενικά μία μεγάλη συμβολή και θα βοηθήσει την ανάπτυξή μας.

Το καπιταλιστικό τους σύστημα δουλεύει καλύτερα από σχεδόν όλες τις χώρες του κόσμου, ειδικά στην ανταγωνιστικότητα, έχει βγάλει όμως πολλά τοξικά, όπως τους Lehman Brothers, που ήταν οι πρωτοστάτες της κρίσης και τα επακόλουθα τα πληρώνουμε εμείς σήμερα.

Σαν κράτος δεν χρωστάμε πολλά - συνολικό χρέος 268 του ΑΕΠ.

Τρεις οικονομολόγοι (Cecchetti, Mohanty και Zampolli) της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών (BIS) μελέτησαν το χρέος κρατών, νοικοκυριών και μη τραπεζικών επιχειρήσεων σε 18 χώρες - μέλη του ΟΟΣΑ στην 30ετία 1980-2010. Σύμφωνα με τη μελέτη, το 2010, ως ποσοστό του ΑΕΠ, το συνολικό χρέος της Ιαπωνίας ήταν 456%, των ΗΠΑ 268%, της Βρετανίας 322%, της Γαλλίας 321%, της Ιταλίας 310%, της Ολλανδίας 327%, της Ισπανίας 355%, της

Πορτογαλίας 366% κλπ. Ο μέσος όρος των 18 ήταν 322%. Το χρέος της Ελλάδας ήταν 262% του ΑΕΠ, πολύ κάτω από τον μέσο όρο, ενώ το 2011 έκλεισε στο 279,3% του ΑΕΠ (603,9 δις ευρώ).

Η Ελλάδα συνολικά δεν είναι υπερδανεισμένη. Ποιο είναι λοιπόν το πρόβλημά μας; Η απάντηση κρύβεται στην ανάλυση αυτού του χρέους.

Πρώτον: Το χρέος των ελληνικών νοικοκυριών, το 2010, ήταν ίσο με 65% του ΑΕΠ, ενώ ο μέσος όρος στις 18 ήταν 94%. Το 2011, στην Ελλάδα έπεσε στο 52,3% του ΑΕΠ (113,1 δις ε)

Δεύτερον: Το χρέος των ελληνικών μη τραπεζικών επιχειρήσεων, το 2010, ήταν ίσο με το 65% του ΑΕΠ ενώ ο μέσος όρος στις 18 ήταν 126%. Το 2011, στην Ελλάδα, μειώθηκε στο 62,7% (135,5 δις ε).

Τρίτον: Στο δημόσιο χρέος, η εικόνα ανατρέπεται. Το 2010, το ελληνικό ήταν ίσο με το 132% του ΑΕΠ ενώ ο μέσος όρος στις 18 ήταν 97%. Το 2011, στην Ελλάδα ανέβηκε στο 164,3% του ΑΕΠ (355,4 δις ε).

Η μελέτη της BIS υποδηλώνει το πρόβλημα: Η ελληνική κοινωνία ως σχηματισμός, με ατομική την κυρίαρχη παρασιτική ελίτ και μεσολαβητή το κατεστημένο πολιτικό σύστημα, πίεζε το κράτος («δημοκρατικά», από δεξιά και «αριστερά») να δανειζόταν και να της μεταβιβάσει το προϊόν του δανεισμού: χιλιάδες μισθοί άνευ εργασίας, επιδοτήσεις άνευ παραγωγής, πλιάτσικο σε δημόσια έργα και προμήθειες, διασπάθιση φόρων και ασφαλιστικών πόρων. Με το τέλος αυτής της «ευφορίας» θα αρχίσει η ανάπτυξη.

(Κ. Καλλιόπης, Καθημερινή)

Σε ότι αφορά στην ασφάλεια έχει καλύτερευσει πολύ, ειδικά στην Νέα Υόρκη.

Κάτι που λείπει από την Ελλάδα, ακόμη και από την Ευρώπη, είναι ο αυθορμητισμός, το ενδιαφέρον, η ευγένεια, καλά τους πωλητές στα μαγαζιά, δεν το συζητώ καν - παντού σε χαιρετούν.

Σίγουρα το κράτος είναι οργανωμένο αλλά οι ίδιοι παραπονιούνται ότι έχει πολλά κενά.

Είναι πολύ δύσκολο πράγμα να κρίνεις μια χώρα, έναν λαό. Συνεχώς αμφιταλαντεύεσαι. Βλέπεις τα καλά του και λες τα καλύτερα. Μετά βλέπεις τα στραβά του και η γνώμη σου αντιστρέφεται εντελώς.

Σίγουρα πρέπει να παρακολουθούμε τι κάνουν οι άλλοι λαοί, όχι όμως να τους αντιγράφουμε. Όλοι πρέπει να έχουμε δική μας φόρμουλα. Τώρα είμαστε όλοι στο ναδίρ, χωρίς να βλέπουμε κάποια σιγουριά για το μέλλον, πάμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα. Όμως αυτή την ελπίδα και αισιοδοξία δεν πρέπει να την χάσουμε. Ο επιμένων νικά. Στο κάτω κάτω δεν είμαστε υπερχρεωμένοι όπως π.χ. οι Ισπανοί.

Είμαστε υπερδύναμη στη δημιουργία του πολιτισμού κι εκεί πρέπει να εστιάσουμε και τον τουρισμό μας. Ο απόδημος ελληνισμός πρέπει να χρησιμοποιηθεί κατάλληλα.

Πρέπει να τους δούμε με άλλο μάτι να αναγνωρίσουμε και να προσεξουμε την μοντέρνα γενιά, αυτοί είναι υπέρ των χωρών που μεγάλωσαν αυτοί και οι παππούδες τους, αγαπάνε την νέα τους πατρίδα και δεν πρέπει να τους επιστημόνουμε όλα τα κακά τους να βάλουμε νερό στο κρασί μας και να γίνουμε πιο ρεαλιστές και διπλωμάτες.

Τους χρειαζόμαστε για επενδύσεις και για προώθηση της Ελλάδας στο εξωτερικό. Ακόμα και για το συνάλλαγμα πολλοί δεν θέλουν να επισκεφθούν την Ελλάδα γιατί τους καταλογίζουμε ευθύνες και τους απαξιούμε.

Πρέπει να είμαστε ευέλικτοι στο θέμα της εργασίας πράγμα που κάνουν κατά κόρον οι Αμερικάνοι και να μην κοιτάμε μόνο στο τι έχουμε εκπαιδευτεί. Η ανεργία μας είναι επιλεκτική αφού έχουμε τόσοσους αλλοδαπούς για διάφορες δουλειές.

Αν δεν πήγαινα στο Manhattan να δω καλο-
ντυμένες και αδύνατες γυναίκες θα έφευγα
με την εντύπωση που είχα πηγαίνοντας στον
Νότο... Οι γυναίκες του Ρούμπενς έχουν με-
γάλη πέραση στην Αμερική, ειδικά στα χαμη-
λά στρώματα... Ειδικά οι περιφέρειές τους δί-
νουν και παίρνουν... (Το χιούμορ εί-
ναι η τροφή μας για να παλέ-
ψουμε την κατάθλιψη).

Για να ανέβεις πρέπει να πέσεις και εμείς πέ-
σαμε πολύ, ευελπιστώ ότι θα αρχίσουμε να α-
νεβαίνουμε γρήγορα. Έχουμε δείγματα: ανα-
πτύσσονται και αυξάνονται οι εξαγωγές, η
αλληλεγγύη με τα super market, ο εθελοντι-
σμός αφυπνίστηκε και πολλά. Πρέπει να μεί-
νουμε εδώ και να πολεμήσουμε. Στο εξωτερι-
κό δεν είναι τα πράγματα όπως ήταν πριν,
που οι μισθοί ήταν ακόμη και δεκαπλάσιοι,
τώρα είναι και εκεί δύσκολα.

**Πρέπει να μείνουμε εδώ να παλέψουμε,
δεν θα είναι εύκολο αλλά έχουμε το DNA
της επιβίωσης, είμαστε παντός καιρού, έ-
χουμε το φιλότιμο που μας ανεβάζει, αρκεί
να κοιτάξουμε το κοινό συμφέρον και να το
βάλουμε πάνω από το ατομικό.** ●